

Ivan Albreht:

Večerna molitev.

Čakaj, življenje, postoj!
Trpko si, mrzlo in trdo —
vendar še rad bi s teboj.

Leta so v cvetju — kaj meni bolest!
Pot naj bo kriva, pot naj bo prava —
kje naj si iščem uglajenih cest,
kadar smrt kaže koščeno mi pest!

Čakaj, življenje, postoj!
Rad bi v skrivnosti in rad bi bil tvoj:
Ne kot junak, ki gre boj bojevat,
ampak kot gost in le vabljeni svat
v tajni ljubezni drhtečih noči . . .

Tam bi še čul, kaj nebo si šepeče,
kaj si obljublajo zvezde blesteče,
kaj si prisegajo vetri v daljini.

Vzemi, življenje, objemi me, primi,
da se še enkrat vsa kri raziskri mi,
v ognju vzplamtijo mi bolne oči . . .

Kratki so hipi . . . življenje, postoj!
V zadnjem trenutku še rad bi bil tvoj.

V svet.

Hej, v svet, le v svet
kot v vetru cvet,
visoko do neba,
globoko do pekla —
naj bo že blaženost,
naj bo trpljenje —
le v svet, v široki svet!

In vi z menoj, prešerni sni,
drugovi divjih, vročičnih noči,
da misel vsa se razgori
in hip si večnost pribori
v prešernem svetu . . .

Še ti, mladost, ti dušica, z menoj,
tvoj smeh, tvoj jok in tisočere nade! —
V trenutkih trpkih sem jih pil
in zdaj sem tvoj.

Bolestna je življenja cesta,
ostani mi družica zvesta,
mladost, za ta razkošni boj!

Fr. Albrecht:

Pojdi z menoj!

Pojdi z menoj v plameneči večer!
Zarje na nebu kot baklje prižgane
sijejo nama do fate morgane
najinih daljnih in skritih svetov?

Polje zdaj diše rahleje in tišje,
solnčne ognjene ljubezni pijano,
pojdi z menoj! Ne trepeči pred mano,
že te poljubljam kot solnce polje!

Ali te strah je nebeških požarov,
solnčne strasti, ki nebo je objela
in je v objemu molče izgorela, —
ali se plašiš teh mojih oči?

Nič se ne boj, vsa se k meni privij
sem na srce, na to veliko rano!
Svet je razpal to minuto pred mano . . .
Ali me ljubiš? Z menoj ti umri!

*Bil bi pesnik ta moj
prijatelj - Albert -
pesnik bi bil: Ja mi
Ako neizgubno temen
- Prešerni, veš Prešerni!*